

voet van oorlog leefden. Sommigen spraken zelfs de hoop uit, dat er maar eens een buitenlandsche mogendheid zou komen om een centraal gezag in te stellen. Daartegenover drong Van der Meulen er steeds op aan, dat de Arabieren, die in Singapore en op Java zulk een groote energie toonen, zelf de handen ineen zouden slaan om te komen tot een krachtig en goed geregeerd Hadramaut.

De reis had niet alleen een diplomatiek, maar ook een aardrijkskundig doel. Men wilde het onbekende land exploreeren. Toen de beide ontdekkingsreizigers in Terim waren, hadden zij in verband daarmede als de twee voornaamste punten op hun programma staan : een bezoek aan Qabr Hud en een bezoek aan Bir Barhut. Qabr Hud is een Mohammedaansch heiligdom, waar jaarlijks duizenden Arabieren naar toe gaan, maar dat nog nooit door een Europeaan was bezocht. En Bir Barhut is een zeer geheimzinnige plek. „Mond van de hel” noemen de Arabieren het. Reeds eeuwen lang gingen er over deze plaats de meest fantastische verhalen, maar niemand wist met zekerheid wat het was.

Toen de reizigers met de Hadramis in Terim over hun plannen spraken, lachten deze ongeloovig. Zij zeiden, dat het veel te warm was voor dergelijke tochten. Zij gaven den raad om zooals zij zelf ook deden, alleen na zonsondergang buiten de deur te komen. Toen Van der Meulen zijn verwondering uitte, dat de Arabieren, die in Nederlandsch-Indië zooveel presteerden, hier zulk een lui leven leidden, kreeg hij ten antwoord : „Dit is het land van den slaap en van den dood. Wij komen hier om te slapen en tegen het einde van ons leven, opdat wij hier kunnen sterven”.

Er was slechts één Arabier, die sympathie voor de plannen van de Europeanen gevoelde. Dat was Sayyid Ali el-Attas. We hebben reeds verteld, dat de ontdekkingsreizigers hem direct nadat zij aan wal gegaan waren, in Makalla ontmoet hadden. Hij was met hen meegereisd naar het binnenland. Overal zorgde hij voor introductie bij invloedrijke Hadramis. Toen hij het doel van zijn reis, zijn familie te Hureda, bereikt had, verklaarde hij zich bereid met de beide vreemdelingen mee te gaan en hen te introduceeren bij den grooten Sayyid el-Kaf te Terim en ook wilde hij hen vergezellen op den tocht naar Qabr Hud en Bir Barhut. Daar waren twee redenen voor. Op de reis van de kust naar het binnenland had Sayyid Ali een groote vereering opgevat voor Von Wissmann, voornamelijk doordat hij zoo'n respect had voor de gemakkelijheid waarmede de Duitscher zelfs de moeilijkste berghellingen nam. Von Wissmann, een getraind bergbeklimmer, verbeterde dit zelfs de Arabieren. De tweede reden was, dat het zijn ijdelheid streelde, dat hij als eerste Arabier zou doordringen in den „mond van de hel”. Hij droomde, dat hij daardoor beroemd zou worden. Iedereen in Hadramaut zou er over praten, dat Sayyid Ali el-Attas dit had gedurfd en volbracht.

Zoo vertrok dan 31 Mei 's morgens vroeg een kleine expeditie uit